

Kâğıttan Deniz Feneri

Yavuz DEMİRKIRAN

Kâğıttan Deniz Feneri

Yavuz DEMİRKİRAN

Yağmurlu bir öğleden sonra, pencerelere damlalar vururken, çocuk mutfak masasına oturmuş, elinde bir rulo bant ve bir yığın kâğıt vardı. "Bir deniz feneri yapacağım," dedi çocuk, "parlak ışıklı, upuzun bir tane." Çocuğun sıcak kahverengi teni lamba ışığında parlıyor, yuvarlak neşeli yüzünde dişi eksik bir gülümseme yayılıyordu. Kâğıdı kesip katlarken burnunun üzerinde çiller dans ediyordu.

Çocuk beyaz kâğıdı uzun, ince bir kuleye dönüştürdü ve çevresine kırmızı şeritler boyadı. Tepesine yumuşakça parlayan yuvarlak bir kâğıt fener koydu. "İşte," dedi çocuk, onu pencerenin yanındaki yere bırakarak. "Şimdi bir denize ihtiyacımız var." Mavi bir battaniyeyi halının üzerine serdi ve hayali deniz dalgaları parlamaya başladı.

Çocuk kâğıttan deniz fenerini mavi battaniyenin kenarına yerleřtirdi. Diz boyu yükseklięindeydi, minik bir kâğıt kapısı ve üzerine çizilmiş tatlı bir gülümsemesi vardı. Çatısında küçük bir kâğıt flama dalgalanıyordu. "Sen nöbet tutacaksın," dedi çocuk. "Kaybolan herkes için parlayacaksın." Deniz fenerinin feneri sanki anlamış gibi sıcacık ve parlak bir şekilde parladı.

Çocuk mavi tulumunun ön cebinden üç küçük kâğıt kayık çıkardı. Birinin kırmızı bir şeridi, birinin mavi noktaları vardı, biri de sade krem rengiydi. En büyük kayığın minik bir kâğıt bayrağı vardı. "Yelken açma zamanı," dedi çocuk ve onları hayali denize bıraktı. Kayıklar sallanıp dalıyor, mürekkeple çizilmiş minik gözleri heyecanla açılıyordu.

"Yola çıkıyoruz!" diye ciyakladı kırmızı şeritli kayak. "Denizin en uzak ucuna!" Mavi noktalı kayak bir daire çizerek döndü. "Yakalayabilirsen yakala beni!" Sade krem rengi kayak ise sadece gülümsedi ve süzölüp gitti. Çocuk güldü ve alkışladı. "Deniz fenerine yakın kalın," diye seslendi çocuk. "O sizi güvende tutar."

Ama hayali deniz vahşileşti. Bir rüzgâr esintisi—açık pencereden gelen küçük bir üfleme—sadece—küçük kayıkları savurdu. Mavi battaniyeden dalgalar yükselip alçaldı. Kırmızı şeritli kayak dönüp durdu. "Liman nerede?" diye ağladı. Mavi noktalı kayak yana yattı. "Deniz fenerini göremiyorum!" Krem rengi kayak diğerlerinden uzakta, tek başına sallanıyordu.

Çocuk kocaman yuvarlak gözlerle izledi. "Eyvah!" Küçük kayıklar dalgalarda kaybolmuştu. Şuraya buraya yelken açıyorlardı ama hayali deniz büyük ve kafa karıştırıcıydı. Çocuğun kalbi hızla çarptı. "Onlara yardım etmeliyim," dedi çocuk. "Ama nasıl?" Cebindeki yapıştırıcı soğuk ve işe yaramaz hissettiriyordu.

Çocuk kâğıttan deniz fenerine baktı. Feneri yumuşakça parlıyor, bekliyordu. "Daha parlak yanmalısın," dedi çocuk. "Çok daha parlak." Çekmecedan küçük bir el feneri aldı ve dikkatlice fenerin arkasına yerleştirdi. "Şimdi parla!" Deniz fenerinin ışığı sıcak ve altın renginde fışkırdı, hayali denizin üzerinde süzüldü.

Işık dalgaların üzerinde dans etti. Önce kırmızı şeritli kayığı buldu. "Işığı takip et!" diye seslendi çocuk. Küçük kayak döndü ve parıltıya doğru yelken açtı. Işık süzölmeye devam etti ve mavi noktalı kayığı buldu. "Bu taraftan!" Mavi noktalı kayak doğru oldu ve takip etti. Krem rengi kayak da ışığı gördü ve sevinçle eve doğru yöneldi.

Küçük kayıklar tek tek limana sallanarak girdi. "Bizi buldun!" diye sevindiler. "Deniz feneri bizi kurtardı!" Çocuk onları nazıkçe avucuna aldı. "Artık güvendesiniz," dedi çocuk. Kâğıttan deniz feneri daha da geniş gülümsüyor gibiydi, çizilmiş minik gözleri pırıldıyordu. Çocuk her kayığa küçük bir okşama verdi.

"Teşekkürler, deniz feneri," dedi kırmızı şeritli kayık. "Işığın çok parlaktı!" Çocuk gülümsedi. "Ben sadece biraz daha parlamasını sağladım," dedi çocuk. "Bazen küçük bir değişiklik büyük bir fark yaratır." Çocuk kayıkları hayali denize geri koydu, dalgaların sakin ve yumuşak olduğu limana yakın bir yere.

Çocuk kâğıttan deniz fenerine baktı ve bir fikir buldu. "Limana herkes için daha güvenli yapalım," dedi çocuk. Makas ve bantla küçük bir kâğıt dalgakıran kesti ve limanın etrafına yerleştirdi. "Artık dalgalar sizi uzaklaştıramaz," diye açıkladı çocuk. Kayıklar minik kâğıt bayraklarını çırpı.

Çocuk küçük kayıklara döndü. "Eğer tekrar kaybolursanız, sadece ışığı arayın. Onu sizin için her zaman açık bırakacağım." Kayıklar başlarını salladı, mürekkeple çizilmiş gülümsemeleri genişledi. "Hatırlayacağız," diye söz verdiler. Kâğıttan deniz feneri odanın köşesinde sıcak bir dost gibi istikrarlı bir şekilde parladı.

O akşam çocuk kâğıttan deniz fenerini pencere kenarına koydu. Işığı karanlığa doğru parladı, gerçek deniz çok uzakta olsa da. Çocuk bir yerlerde birinin bir ışığa ihtiyaç duyabileceğini biliyordu. "Yaratıcılık sorunları çözebilir," diye fısıldadı çocuk, "ve iyilik onu parlatır." Küçük kayıklar mavi battaniye denizinde huzur içinde uyudu.

Ertesi sabah çocuk kâğıttan deniz fenerini göstermek için okula götürdü. "Bu benim deniz fenerim," dedi çocuk. "Kayıp kayıkları eve götürür." Diğer çocuklar parlayan feneri ve gülümseyen minik kapıyı görmek için yaklaştı. "Bize de bir tane yapabilir misin?" diye sordular. Çocuk sırttı. "Hep birlikte bir tane yapabiliriz!"

Ve böylece, yağmurlu bir öğleden sonra, bütün sınıf kâğıttan deniz fenerleri yaptı. Her birinin parlak bir feneri ve tatlı bir gülümsemesi vardı. Çocuk gülümsedi, çilleri kırıştı. "Gördünüz mü?" dedi çocuk. "Hayal gücümüzü kullanarak başkalarını önemseydiğimizde, basit bir el işini herkes için güvenli bir limana dönüştürebiliriz." Küçük kayıklar birçok hayali denizde mutlulukla yelken açtı.